

<http://www.israelsmisjonen.no/ressurser/materiell/prekenverksted>

Fastelavnssøndag – Søndag 23. februar 2020

Preiketekst: Joh. 17, 20-26

Lesetekst I: Høys. 8,6-7

Lesetekst II: 1. Kor. 13, 1-7

Hellig liv – hellig tjeneste

Prekenteeksten er hentet fra kapittelet som ofte får overskriften Jesu øversteprestelige bønn. Kort beskrevet er dette forbønnen om at Jesu disipler må bli bevart og leve kristuslivet i den verden vi bor i. I den gamle liturgien ble hver lesning av prekenteeksten avsluttet med ord fra denne bønningen. Du finner dem like før vårt avsnitt (v. 17-19): Hellige Far, hellige dem i sannheten. Ditt Ord er sannhet.

Derfor er hovedsaken: Vi skal leve et hellig liv, slik Jesus er hellig. Vi skal herliggjøre Kristus, slik han har herliggjort sin Far. Den enheten, transformasjonen og sendelsen som bønningen bærer preg av, er også et uttrykk for den undervisning og realitet Jesus like foran har undervist om. Foreningen med Kristus og sant disippelskap innebærer et nytt liv som gir frukt (15,4-5) til ære for Far (15,8). Derfor overgir Jesus, etter sin oppstandelse, mandat og utrustning til sine etterfølgere med følgende oppdragsbeskrivelse: Som Far har sendt meg, sender jeg dere: Ta imot Den hellige ånd (20,21-22)

1. Overleve og overlevere

Jesus har aldri lovet sine disipler et lett liv. Han kaller oss til et rett liv. Han vet selv hva det er å leve i verden. Han både forutsetter og forutsier at også hans etterfølgere vil bli lagt for hat. (v.14). Martyriet kan synes å være det normale; ikke unntaket. Johannesevangeliet antas å være skrevet rundt år 90. På det tidspunkt hadde synagogen innført et nytt ledd i sin bønneliturgi med fordømmelse av nasareerne og kjetterne. Johannes husket nok Jesu ord, og henviser sannsynligvis nettopp til dette fordi han selv erfarer det: De skal utstøte dere av synagogen (16,2 a). Og verre skulle det bli: En tid for drap (16,2 b).

Forfølgelsen av kristne har ikke avtatt. Det har aldri vært flere martyrer enn i vår tid. Derfor vil vi be sammen med Jesus: Jeg ber ikke om at du skal ta dem ut av verden, men at du skal bevare dem fra det onde (17,5) – en bønn som samsvarer med 6. ledd i Herrens bønn (Mat. 6,13).

I verden, men ikke av verden. Slik oppsummeres det gjerne. Hadde det ikke vært bedre å bli tatt ut av denne verden? Jesu svar er tydelig. Vi er her ikke bare for å overleve, men for å overlevere. Det er mennesker som kommer til tro ved våre ord, de vi selv har fått overlevert (v.20), og ved det vitnesbyrd vi viser gjennom enhet og kjærlighet – for at verden skal tro.

(v.21). Det handler altså både om ord og handling. Både proklamasjon og gjerning, evangelisering og diakoni. Dette er det disippelskap og den misjon vi er kalt til.

2. Enhet og enighet

Jesu kropp er én, selv om den er mangfoldig. Derfor må vi også tilstrebe enhet midt i meningsmangfoldet. Det er mulig å fastholde enhet, selv om en er uenig. Et eksempel på dette fikk vi da en israelsk jøde og palestinsk araber møttes på en konferanse, arrangert av en av våre samarbeidspartnere. De var begge fullt klar over at de vare uenig om det meste, og at både etnisitet, teologi og politiske oppfatninger skilte dem. Etter noen dager sammen kunne de likevel konstatere: *Vi trodde vi tilhørte to ulike folk. Nå opplever vi at vi tilhører hverandre. Jesus forener oss.*

Så er det likevel slik at ikke all uenighet kan forenes. Tanken må tas til fange i lydigheten mot Kristus, sier apostelen (2. Kor. 10,5). Det er det sannhetens Ord Jesus har fått fra sin Far og formidlet til oss (15,7 og 17,17) som er grunnlaget og forutsetningen for enhet. Først da kan vi fullt og helt være ett (v. 22-23).

3. Nærkontakt med oppdragsgiver

Den nye tilstanden av enhet mellom Far, Kristus og oss skaper et intimt fellesskap. Dette fellesskapet er ikke noe vi uten videre velger. Det er gitt til oss, og vi er gitt til det. Vi er gitt og overgitt til Far på grunn av Jesu forsoningsverk (v.24). Derfor ber Jesus oss være der han er. Først og fremst leve i hans forsoning, og samtidig oppstandelsens nye liv. Vi er død med ham og har oppstått med ham. I hans lys ser vi lys. Gjennom hans oppstandelse møter vi Guds herlighets nærvær – den herlighet vi selv skal gjenspeile.

4. Kjærlighetens vitnesbyrd

Den herligheten bærer også med seg kjærlighetens fortegn og vitnesbyrd. (v. 23 og 26), noe dagens øvrige tekster peker på og innholdsbestemmer. Vi elsker fordi Han elsket oss først. Kjærligheten er ikke vårt produkt eller vår produksjon. Det er frukten av lydigheten og det intime fellesskapet med Jesus Messias.

Den jødiske kvinnen Siddi Deutsch hadde opplevd større forfølgelse og lidelse enn et menneske kan bære, både fra ortodokse kristne, kommunister og nazister. Hun hadde flyktet gjennom store deler av Østeuropa, og kom til slutt til Norge og Kristiansand etter krigen. Hun sier selv at hun kom som et nervevrak, og hennes hjerte var fylt av hat til alt og alle. I Kristiansand ble hun tatt imot av en kristen familie som viste henne godhet og kjærlighet. Det overrasket. Hun måtte først spørre: Hva er det disse menneskene har som gjør at de elsker en jøde? Slike mennesker hadde hun aldri møtt. Deres tro bar brukt. Det førte til at Siddi selv en dag måtte be: *Gud, hvis du finnes, og hvis du har lært disse menneskene å elske meg, ber jeg også om at du må ta hatet bort fra mitt hjerte.* Det ble hennes redning. Troen på Jesus ga henne et nytt hjerte. Hatet ble vendt til fred og kjærlighet. Sorgen til glede..

Det er det Jesus ber om for oss også: At vi må få eie hans glede i fullt mål (v.13). Og dele den.

Rolf Gunnar Heitmann

Seniorrådgiver, Den Norske Israelsmisjon

rolf@israelsmisjonen.no